

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

învinuirea lui

Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș
(art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal)

(Dosarul nr. Ira-1253/2023
Nr. PIGD 1-18086172-01-Ira-02082023)

Recurs depus până la 01 septembrie 2023; Aplicarea principiului *ne bis in idem* față de ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale; Încălcarea drepturilor omului nu este motiv de achitare, însă poate fi invocată prin prisma art. 385 alin. (4) CPP pentru reducerea pedepsei.

26 decembrie 2025

Au examinat anterior cauza judecătorești:

Instanța de fond: Angela Bologan

Curtea de apel: Oxana Robu, Igor Mânăscuță, Marcel Juganari, Silvia Cecan,
Sergiu Daguța, Dorin Dulghieru

Instanța de recurs: Vladimir Timoftei, Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Elena
Cobzac, Ghenadie Plămădeală

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat în cauza penală privind învinuirea lui Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stella Bleșceaga, *Președinte*,
Ghenadie Eremciuc,
Vladislav Gribincea, *judcători*,

constată următoarele:

ASPECTE GENERALE ȘI DE PROCEDURĂ

1. Sergiu Stici s-a născut în anul 1975 în raionul Orhei. Gheorghe Mironaș s-a născut în anul 1979 în orașul Orhei. Ei au fost învinuiți în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal (răpirea persoanei).

2. Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș au fost apărați de avocații Ilie Rabei și Vitalie Iordachi.

3. În prima instanță, cauza a fost examinată în procedură generală. Procesul penal a fost încetat, pe motivul existenței unor circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

4. Sentința a fost contestată de procuror. Instanța de apel a judecat cauza de două ori. Ultima rejudecare a apelului a avut loc la 23 mai 2023. Instanța de apel a admis apelul procurorului, a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre. Gheorghe Mironaș a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii incriminate și condamnat la șapte ani de închisoare. În temeiul art. 60 din Codul penal, el a fost liberat de pedeapsa penală în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală. Sergiu Stici a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii incriminate și condamnat la șapte ani de închisoare.

5. La 19 iulie 2023, avocatul Ilie Rabei, în numele inculpaților Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș, a declarat recurs, solicitând casarea deciziei și pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal sau de achitare.

6. Urmărirea penală în cauza nr. 2017670361 a fost pornită la 17 noiembrie 2017, fiind disjunsă din cauza penală nr. 2016270593, și s-a finalizat la 17 ianuarie 2017. Prima instanță a examinat cauza în perioada 07 februarie 2018 – 14 februarie 2020. Instanța de apel a examinat cauza în perioadele: 05 martie 2020 – 14 iulie 2021 și 16 mai 2022 – 23 mai 2023. Dosarul a ajuns la Curtea Supremă de Justiție la 02 august 2023.

ÎN FAPT

a. Învinuirea adusă

7. Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș au fost acuzați că, la 12 iunie 2006, în jurul orei 20:00, aflându-se în barul „TIR” din Orhei, împreună cu Natalia Stici,

au intrat într-un conflict verbal cu Iacob Osipov pe fundalul unor tensiuni mai vechi. După aplanarea conflictului, Osipov, împreună cu fiica sa Natalia Susanu și soții Artur și Tatiana Marin, s-au deplasat la barul „EURO”, unde s-au întâlnit cu Serghei Cuznețov. Ulterior, în același local au venit și Sergiu Stici, Gheorghe Mironaș și Natalia Stici, urmărind grupul lui Osipov. Aproximativ la ora 24:00, după ce aceștia au părăsit barul, inculpații, animându-se de motive de răzbunare și având scopul răpirii lui Iacob Osipov, au început să-l urmărească până în apropierea locuinței Nataliei Stici. Profitând de starea avansată de ebrietate a lui Osipov și sub pretextul unei împăcări și al consumului de băuturi alcoolice la hramul satului Lucașeuca, Sergiu Stici l-a determinat pe Osipov să urce în automobilul „Opel Vectra” condus de Gheorghe Mironaș, așezându-se el însuși pe bancheta din spate și împiedicând urcarea lui Vasile Cîrlig prin împingerea acestuia și închiderea ușii. După urcarea victimei, inculpații au transportat-o într-o direcție necunoscută, realizând astfel răpirea. Din acel moment, locul aflării lui Iacob Osipov a rămas necunoscut, acesta fiind declarat decedat la 29 martie 2012 prin hotărârea Judecătorei Orhei. Acțiunile inculpaților au fost încadrate în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal – răpire săvârșită de două sau mai multe persoane.

b. Acțiuni procesuale premergătoare intentării procesului penal

8. La 16 iunie 2006, Natalia Susanu a sesizat organele de poliție cu o cerere prin care a solicitat anunțarea în căutare a tatălui său, Iacob Osipov, care la 12 iunie 2006 a plecat de la domiciliu și nu a mai revenit acasă (vol. I, f.d. 13). Ea a dat și o explicație în care circumstanțe acest a plecat de acasă (vol.1, f.d. 14-17). În perioada 2006 -2008 au fost întreprinse măsuri de căutare a lui Iacob Iosipov, care nu au dat vreun rezultat.

9. La 16 iunie 2006, a fost înregistrat procesul penal nr. 3938, având ca obiect dispariția fără urmă a lui Iacob Osipov. Prin ordonanța din 27 iulie 2006, procurorul din cadrul Procuraturii raionului Orhei, Natalia Dolgu, a dispus refuzul pornirii urmăririi penale, constatând lipsa faptei infracțiunii. Pentru același fapt, la 31 martie 2016, în Registrul de evidență a infracțiunilor (REI-1) al IP Orhei a fost înregistrat un alt proces penal ca urmare a plângerii depuse de Nina Osipov. Și în acest caz, prin ordonanța procurorului din cadrul Procuraturii raionului Orhei, Vadim Machedon, s-a dispus refuzul pornirii urmăririi penale și clasarea procesului penal, pe motivul lipsei faptei infracțiunii. Ordonanțele respective nu sunt anexate la materialele cauzei penale.

10. Prin ordonanța Procurorului General interimar Eduard Harunjen s-a dispus anularea ordonanțelor menționate în paragraful precedent, pornirea urmăririi penale conform semnelor componente de infracțiune prevăzute de art. 145 alin. (2) lit.a),i) Cod penal și remiterea cauzei pentru exercitarea urmăririi Procuraturii pentru Combaterea Crimei Organizate și Cauze Speciale (PCCOCS) (f.d. 6, vol. I).

11. La 17 noiembrie 2017, PCCOCS a dispus începerea urmăririi penale pe faptul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) din Codul penal - răpirea persoanei săvârșită de două persoane.

c. Probatoriul

12. Prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 29 martie 2012, Iacob Osipov a fost declarat decedat în împrejurări necunoscute (f.d. 83, vol. I).

13. Succesorul părții vătămate, Nina Osipov, fiind audiată la 26 decembrie 2017, a declarat că în perioada 2000–2008, a activat ca barman în barul „Tir” din Orhei, unde i-a cunoscut pe frații Stici, despre care a afirmat că erau implicați în mediul interlop. Ea a relatat existența unui conflict anterior, din 1996, între soțul său, Iacob Osipov, și Sergiu Stici, generat de gestionarea fondurilor colectate pentru „obșceac”. Ulterior, Stici, aflat într-o vizită la domiciliul lor, a manifestat un comportament agresiv, reproșându-i lui Osipov un episod din 1995, răsturnând masa și fiind ulterior îndepărtat, fapt ce a deteriorat ireversibil relațiile dintre cei doi. În luna iunie 2006, în timp ce aceasta se afla la muncă în Federația Rusă, fiica sa, Natalia, se afla temporar în țară, iar Iacob Osipov a rămas singur la Orhei. La 11 iunie 2006, din discuția telefonică purtată cu soțul ei, Nina Osipov a înțeles că acesta se afla în stare de ebrietate, motiv pentru care a rugat-o pe Natalia să meargă la Orhei pentru a-l supraveghea. În zilele următoare, aceasta a încercat fără succes să-l contacteze, iar în noaptea de 12 spre 13 iunie 2006 Osipov nu a mai răspuns la telefon, iar Natalia a sesizat organele de poliție. Potrivit celor relatate ulterior de fiica sa, în seara de 12 iunie 2006, Iacob Osipov s-a aflat în barul „Tir”, unde se găseau și Sergiu Stici, Gheorghe Mironaș și alte persoane, existând un conflict minor între Osipov și Stici privind comanda unui cântec. Ulterior, Osipov și anturajul său s-au deplasat la barul „Euro”, unde au consumat băuturi împreună cu martorul Cuznețov, fiind apoi urmați, până în apropierea domiciliului, de Sergiu Stici, Gheorghe Mironaș și Igor „Kitaeț”. Natalia a relatat că Stici l-a chemat insistent pe Osipov să mai consume băuturi „în semn de prietenie”, asigurându-l să nu se teamă, până când acesta, aflându-se într-o stare avansată de ebrietate, a acceptat să urce în automobilul condus de Mironaș. Natalia și Vasile Cîrlig nu au fost lăsați să urce, fiind împinși de Stici. Deși Stici afirmase că se vor deplasa spre satul Lucașeuca, automobilul a pornit în direcția opusă, iar din acel moment Iacob Osipov nu a mai fost văzut. După dispariția soțului, Nina Osipov a încercat să obțină explicații de la Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș, însă aceștia au furnizat declarații contradictorii sau evazive, susținând că l-ar fi lăsat pe Osipov în sectorul „Slobodca”. Ea a solicitat organelor de poliție întreprinderea unor măsuri imediate, inclusiv examinarea unor obiecte ridicate, însă investigatorul Serghei Ciloci ar fi tergiversat efectuarea actelor procedurale, invocând lipsa resurselor. La insistențele sale, Osipov a fost anunțat în căutare abia după o perioadă îndelungată. Ulterior, Nina Osipov i-a întâlnit în repetate rânduri pe inculpați, care au negat orice implicare. La un moment dat, pe telefonul soțului lor a fost recepționat un

mesaj anonim, în care se afirma că acesta ar fi fost găsit „mort în portbagaj”, mesaj a cărui proveniență nu a putut fi stabilită (f.d.145, vol. I).

14. Martora Natalia Susanu a declarat că, la 12 iunie 2006, se afla acasă în Orhei, împreună cu tatăl său vitreg, Iacob Osipov, aflat în stare de ebrietate. Mama sa se afla la muncă în Rusia. Seara ei au mers la barul „Tir”, unde s-au întâlnit cu Tatiana și Artur Marin. În local i-a observat pe Sergiu și Natalia Stici, Gheorghe Mironaș și Igor „Kिताеț”. Între Osipov și Stici a apărut un incident verbal, după ce muzicantul Victor Onofrei a refuzat să cânte imediat piesa comandată de Osipov. Vladimir Stratanenco a încercat să calmeze situația. După circa două ore, grupul a ieșit din bar, iar Osipov a refuzat să fie condus cu automobilul. La barul „Euro” aceștia au consumat alcool împreună cu Serghei Cuznețov, după care au plecat pe jos. În fața localului „Euro”, martora a observat automobilele lui Mironaș (Opel Vectra, albastru închis) și Igor „Kिताеț” (roșu). Pe strada Ștefan cel Mare, cele două automobile au ajuns din urmă grupul. Sergiu Stici a coborât și l-a invitat insistent pe Osipov să meargă la Lucașeuca „să servească 50 de grame”, deși Osipov i-a spus că „îl doare inima”. Sub presiuni, Osipov s-a urcat pe scaunul din față al automobilului condus de Mironaș, iar Stici s-a așezat pe bancheta din spate. Martora și Vasile Cîrlig nu au fost lăsați să urce. Stici l-a împins pe Vasile Cîrlig din mașină, după care automobilul a pornit. Mașina lui Igor „Kिताеț” i-a urmat. Natalia Susanu și Vasile Cîrlig au urmărit direcția de deplasare, constatând că automobilele au virat spre autogară, în direcție opusă satului Lucașeuca. La gară nu au mai găsit niciunul dintre vehicule. Dimineața, Osipov nu s-a întors acasă. Martora a încercat să contacteze prietenii tatălui, iar ulterior, Pavel Stici i-a răspuns într-un mod jignitor că „stă beat sub un gard”. În zilele următoare, martora i-a întâlnit pe Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș, care au oferit explicații contradictorii privind locul unde l-ar fi lăsat pe Osipov („în Slobozia”, apoi „lângă Dacia”). Mironaș a manifestat un comportament agresiv, negând implicarea. Ea a sesizat poliția, însă i s-a comunicat că „este prea devreme”, iar apoi că „nu pot face nimic, netu tela — netu dela”. Martora a mai indicat că un covoraș ridicat din automobilul lui Mironaș a rămas săptămâni întregi în biroul polițistului Ciloci, fiind ulterior restituit fără expertizare. O vânzătoare din zona autogării ar fi văzut automobilul lui Stici în jurul orei 04:00–04:30 în noaptea dispariției, fapt confirmat ulterior de datele telefonice (prezența telefonului în zona Mitoc–Pelivan). Martora a precizat că relația dintre Osipov și Sergiu Stici era una tensionată, Osipov dezaproband comportamentul acestuia și evitându-l. În seara incidentului, afirmațiile denigratoare ale lui Osipov la adresa lui Stici au putut fi auzite în bar (f.d.100, vol. I).

15. Martorul Serghei Cuznețov a declarat că, în vara anului 2006, aflându-se acasă din Federația Rusă, în jurul orei 23:00, a intrat în barul „Euro” din Orhei, unde la prima masă stăteau Iacob Osipov și fiica acestuia, Natalia. După ce s-au salutat, s-a așezat la aceeași masă și au comandat câte 100 g de vodcă. La scurt timp, în bar a intrat Sergiu Stici, care s-a apropiat de Osipov și l-a chemat afară.

Iacob Osipov, Sergiu Stici și Natalia au ieșit din local, iar martorul a rămas înăuntru. După aproximativ 10 minute, văzând că nu revin, a ieșit afară, însă aceștia nu mai erau acolo. A doua zi a aflat că Iacob Osipov dispăruse. Martorul a menționat că, în seara respectivă, Sergiu Stici intrase singur, în bar nu cânta muzică și nu erau alți clienți. El îl cunoaște pe Victor Onofrei, însă acesta activa la barul „Tir”, nu la „Euro”. De asemenea, martorul a precizat că, anterior, nu i-a văzut niciodată împreună pe Sergiu Stici și Iacob Osipov (f.d. 166, vol. I).

16. Martorul Vladimir Stratanenco a declarat că, în iunie 2006, a mers seara la barul „Tir”, unde lucra concubina sa, Ana Bulat. În jurul orei 22:00, în bar au intrat Iacob Osipov, fiica sa, Natalia, și două rude, care s-au așezat la masa nr. 3. Martorul s-a salutat cu ei, a stat la masă și a servit un ceai. Osipov a comandat o șampanie, iar grupul a rămas în bar aproximativ 1–2 ore. La plecare, Stratanenco i-a propus lui Iacob Osipov să îl conducă acasă cu automobilul, întrucât acesta era în stare de ebrietate, însă Osipov a refuzat, menționând că este cu rudele și va merge pe jos. La câteva minute după ce Osipov și rudele au ieșit din bar, martorul l-a observat pe Sergiu Stici apropiindu-se de masa barmanului, achitând consumația și părăsind localul. El nu a observat dacă era însoțit. A doua zi, în jurul orei 05:00–06:00, el a fost telefonat de Natalia, care i-a comunicat că tatăl ei nu s-a întors acasă. Aceasta i-a spus că Osipov ar fi plecat la hramul din Lucașeuca împreună cu Sergiu Stici. Martorul a precizat că, după acea seară, nu l-a mai văzut pe Iacob Osipov (f.d. 185, vol. I).

17. Martorul Liudmila Savina, barman la barul „Euro”, a declarat că, într-o zi de lucru din luna iunie 2006, a văzut la o masă un grup format din „Iașa” (Iacob Osipov), Serghei Cuznețov, Victor Onofrei și alte persoane, una dintre ele fiind ulterior identificată ca membru al familiei Stici. Aceștia stăteau împreună la aceeași masă. Martora a observat că „Iașa” lovea repetat cu pumnul în masă, fără a părea agresiv, ci mai degrabă preocupat. Nu își amintește momentul în care grupul a intrat sau a părăsit localul. Spre dimineață, Natalia, fiica lui Osipov, a venit la bar pentru a întreba de tatăl ei. Martora i-a comunicat că nu îl văzuse nici la sosire, nici la plecare (f.d. 162, vol. I).

18. Martora Tatiana Rogoja a declarat că îl cunoștea foarte bine pe Iacob Osipov, fiind prieteni de familie. Ultima dată ea l-a văzut la 01 iunie 2006, în centrul orașului Orhei, ocazie cu care Osipov a întrebat de soțul ei, Iurie Rogoja, despre care știa că se afla la muncă în Ucraina. Martora a arătat că, în noaptea de 12 spre 13 iunie 2006, Osipov nu a venit la domiciliul ei, nu a telefonat și nu l-a întâlnit. În legătură cu barul „Dacia”, aceasta a precizat că localul se afla în imediata apropiere a casei sale, având program până la orele 23:00–24:00, iar în zilele de odihnă funcționa până mai târziu (f.d. 100, vol. I).

19. Conform procesului-verbal de confruntare între martorul Natalia Susanu și învinutul Gheorghe Mironaș rezultă că ambii și-au menținut declarațiile anterioare. Gheorghe Mironaș a confirmat că, înainte ca Iacob Osipov să urce în automobil, el a discutat cu Igor Cebotari, zis „Kिताeț”, care s-a oprit și l-a întrebat

„ce facem”, iar el i-a răspuns că se îndreaptă spre casă. Referitor la locul exact unde s-a urcat Osipov în automobil, Mironaș a declarat că nu își amintește dacă acesta a ocupat locul din față sau din spate. Martora Natalia Susanu a precizat că Mironaș îl cunoștea pe tatăl său, Iacob Osipov, relatând o întâlnire din iarna anilor 2004–2005, când l-a văzut salutându-se și discutând cu acesta în barul „Tir”. Totodată, ea a confirmat că în seara de 12 iunie 2006, la masa la care se aflau Gheorghe Mironaș, Sergiu Stici și Natalia Stici era prezent și Igor „Kitaeț”, iar automobilul acestuia se afla parcat în fața localului (f.d. 109, vol. I).

20. Martorul apărării, Natalia Stici (Gozun), a declarat în ședința de judecată că îl cunoaște pe Sergiu Stici, soțul său, iar pe Gheorghe Mironaș îl știe doar vizual, fără a avea relații sau tangențe cu acesta. În seara de 12 iunie 2006, ea a ieșit la plimbare împreună cu Sergiu Stici, care se afla în compania lui Mironaș. Cei trei au intrat în barul „Tir” în jurul orelor 19:00–20:00, unde au petrecut aproximativ o oră. Ea a consumat băuturi răcoritoare, iar Sergiu Stici a consumat votcă. După părăsirea barului, ei s-au plimbat în parc, iar ulterior Gheorghe Mironaș a condus-o pe martoră acasă, în jurul orei 22:00. Aceasta a menționat că nu l-a văzut în acea seară pe Iacob Osipov, despre care știe doar că fusese anterior condamnat și era cunoscut ca o persoană autoritară. Ea nu cunoaște ca soțul ei să fi avut relații de prietenie cu Osipov. Martora a recunoscut că este posibil ca Natalia Susanu să fi fost prezentă în bar în aceeași seară, însă ea nu a observat-o. Ea a mai declarat că din anul 2006 nu a fost audiată în legătură cu dispariția lui Iacob Osipov (f.d. 165, vol. IV).

21. Sergiu Stici nu și-a recunoscut vinovăția și a prezentat următoarea versiune a evenimentelor din 12 iunie 2006. Fiind a doua zi de Hramul satului Lucașeuca, el l-a telefonat pe Gheorghe Mironaș și i-a cerut să treacă după el cu automobilul pentru a ieși la o plimbare în oraș. Seara, în jurul orelor 20:00–21:00, Mironaș a venit la Lucașeuca, iar pe drum inculpatul a telefonat-o pe Natalia Stici (Gozun), care a acceptat să iasă cu ei. Cei trei au mers în barul „Tir” în jurul orei 21:30, unde au consumat băuturi alcoolice (Stici vodcă, iar Mironaș – doar răcoritoare). În bar era muzică live, iar nimic nu i-a părut suspect sau conflictual. De masa lor s-a apropiat Iacob Osipov, care s-a salutat și a servit împreună cu el aproximativ 150 grame de vodcă. După această interacțiune, toți trei (el, Mironaș și Natalia Stici) au părăsit barul și s-au plimbat în parc, după care Mironaș a condus-o pe Natalia acasă, în jurul orei 22:00. Potrivit inculpatului, în timp ce o conducea pe Natalia până la scară, la 6–7 de metri distanță l-a observat pe Iacob Osipov împreună cu fiica acestuia, Natalia Susanu. Osipov i-ar fi propus să meargă la Gară „să servească ceva alcool”, iar Stici ar fi replicat că este mai bine să meargă la domiciliul său din Lucașeuca, unde „are băutură și mâncare”. Osipov a acceptat. Natalia Susanu și Vasile Cîrlig au rămas la scara blocului, iar el și Osipov au urcat în automobilul condus de Mironaș – Osipov pe scaunul din față, Stici pe bancheta din spate. El a afirmat că a adormit în automobil pe parcursul drumului spre Lucașeuca, fiind trezit de Mironaș abia la poarta gospodăriei sale, unde a observat

că Osipov nu mai era în mașină. Mironaș i-ar fi spus că Osipov a coborât „la Slobodca”, pentru a merge la „Zărică”. El nu a asistat la coborârea acestuia și nu știe locul exact. Stici a recunoscut că în trecut a avut datorii către „obșceac”, afirmând că, în perioada 1993–2000, achita lunar 50–100 de USD către Osipov, supraveghetor al orașului Orhei, dar susține că ulterior nu a mai avut tangențe cu acesta. Nu a existat niciun conflict în seara de 12 iunie 2006, negând versiunea privind insulta în legătură cu comanda de cântec. Inculpatul a declarat că, a doua zi, fratele său, Pavel Stici, l-a informat că Natalia Susanu îl caută pe tatăl ei. L-a contactat pe Mironaș, care i-a repetat versiunea potrivit căreia Osipov ar fi coborât la Slobodca. Ulterior s-a întâlnit cu Romaniuc, Buhaniuc și Natalia Susanu lângă barul „Tir”, relatându-le aceeași versiune. El a mai menționat că în 2006 a fost audiat la poliție și procuratură, iar în 2016 a fost reținut de PCCOCS, fiind acuzat mai întâi de omor (art. 145 CP), apoi de răpire de persoană. El a stat un an în arest preventiv. Nina Osipov i-ar fi cerut în 2008 bani și transport pentru a merge în Federația Rusă să îl caute pe Osipov, promițându-i că nu va avea probleme cu poliția. Stici a negat orice implicare în dispariția lui Osipov, afirmând că nu avea conflict cu acesta (f.d. 148, vol. IV).

22. Inculpatul Gheorghe Mironaș nu și-a recunoscut vinovăția și a declarat că, în seara de 12 iunie 2006, la solicitarea lui Sergiu Stici, s-a deplasat cu automobilul propriu în orașul Orhei, unde, împreună cu Stici și Natalia Stici (Gozun), au mers în barul „Tir”, rămânând acolo aproximativ 40–60 de minute. El nu a consumat alcool, fiind la volan. În bar el l-a văzut pe Iacob Osipov, pe care nu îl cunoștea personal, dar despre care auzise. După ce au părăsit barul și s-au plimbat prin oraș, ei au mers să o conducă pe Natalia acasă. În timp ce aștepta în automobil, inculpatul a observat că Sergiu Stici discuta cu Iacob Osipov, cu fiica acestuia, Natalia Susanu, și cu încă o persoană necunoscută. Ulterior, în jurul orei 24:00, Iacob Osipov și Sergiu Stici au urcat în automobilul său, Osipov așezându-se pe scaunul din față, iar Stici pe bancheta din spate, și i s-a spus să se deplaseze spre Lucașeuca, la domiciliul lui Stici, cu ocazia Hramului satului. În zona Slobodca, Osipov, care cânta și lovea ușor bordul mașinii, ar fi cerut insistent să coboare, iar inculpatul susține că a oprit în apropierea magazinului „Valdis”, unde acesta a părăsit voluntar vehiculul, rostind neclar numele „Zărică”. Stici, aflat în stare de ebrietate, dormea pe bancheta din spate, și a fost transportat de Mironaș la domiciliul său din Lucașeuca, unde l-a întrebat despre Osipov, primind același răspuns – că acesta a coborât în Slobodca. În zilele următoare, la insistențele Ninei și Nataliei Osipov, inculpatul s-a întâlnit cu acestea și le-a prezentat aceeași versiune, întâlnire la care a fost prezent și Ilie Leonti („Copoi”). Ulterior, el a fost oprit de poliție, i s-a percheziționat automobilul și i-a fost ridicat covorașul din portbagaj, după care a dat explicații privind dispariția lui Osipov. Mironaș a mai arătat că l-a văzut pe Igor Cebotari („Kitaeț”) în seara respectivă lângă blocul Nataliei Stici, fără a discuta cu acesta, că nu îl cunoscuse anterior pe Osipov și că nu a existat niciun conflict între Stici și Osipov în acea seară. El a negat să fi intrat în barul „Euro” în acea seară, susținând că doar au trecut pe lângă local, și a

declarat că nu a observat ca vreo altă persoană, inclusiv Vasile Cîrlig, să fi încercat să urce în automobil (f.d. 152, vol. IV).

23. La lista probelor a fost administrată și cercetată și Raportul nr. 34/12/I-R-5919 din 08 noiembrie 2017, prin care Gheorghe Mironaș a refuzat să treacă testarea cu poligraful (f.d.133, vol. I).

d. Sentința

24. Prin [sentința Judecătoriei Criuleni](#), sediul Central, din 14 februarie 2020, procesul penal a fost încetat în legătură cu faptul că s-au stabilit circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală a inculpatului. Instanța a reținut că, la 06 iunie 2006, a fost înregistrat un proces penal privind dispariția unei persoane, clasat prin ordonanța procurorului din 27 iulie 2006. În 2016, pe baza aceleiași situații, a fost depusă o nouă plângere privind presupusul omor, cauza fiind inițial clasată, apoi reluată prin ordonanța Procuraturii Generale din 02 august 2016, cu pornirea urmăririi penale pentru omor (art. 145 alin. (2) lit. a), i) Cod penal). La 24 noiembrie 2016, Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș au fost puși sub învinuire pentru omor, iar ulterior, la 17 noiembrie 2017, pentru răpire (art. 164 alin.(2) lit. e) Cod penal), deși faptele incriminate coincid. Instanța constată că s-a dispus urmărirea penală dublă pentru aceeași faptă, contrar principiului non bis in idem, întrucât răpirea constituie element al omorului.

e. Prima procedură de apel

25. La 28 februarie 2020, procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Lucia Arseni, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Gheorghe Mironaș și Sergiu Stici să fie recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și condamnați la câte opt ani de închisoare. Potrivit apelului, vinovăția inculpaților este pe deplin dovedită prin probele administrate, iar prima instanță ar fi dispus nelegal încetarea procesului penal, aplicând în mod eronat principiul non bis in idem în lipsa unei hotărâri definitive sau a unei ordonanțe de încetare ori clasare pentru aceeași faptă.

26. La [14 iulie 2021](#), Curtea de Apel Chișinău a respins apelul procurorului și a menținut sentința. Instanța a constatat că probele puse de acuzare la baza învinuirii din 24 noiembrie 2016 formulate în temeiul art. 145 alin. (2) lit. a) și i) Cod penal, au fost reluate integral și utilizate ca suport probator al învinuirii din 20 noiembrie 2017, formulate în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, pentru aceleași circumstanțe de fapt, implicând aceleași persoane. Instanța a subliniat că inițierea unei noi cauze penale, fără încetarea urmăririi anterioare și fără conexarea procedurilor, contravine principiului fundamental *non bis in idem*, care interzice nu doar judecarea repetată, ci și urmărirea penală multiplă pentru aceeași faptă. Instanța a confirmat soluția instanței de fond de încetare a procesului penal, menționând că nu este necesară o analiză a vinovăției.

f. Prima procedură de recurs

27. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Svetlana Țurcanu, a declarat recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Ea a solicitat casarea deciziei și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel. Recurentul a invocat argumente similare celor menționate în cererea de apel.

28. Succesorul părții vătămate, Osipov Nina, la fel a declarat recurs în temeiul art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei instanței de apel și rejudecarea cauzei. Ea a susținut că instanțele de judecată nu au motivat corespunzător soluția de încetare a procesului penal, expunând considerente neclare. Recurenta a mai reproșat instanțelor că au lăsat acțiunea civilă fără examinare fără o motivare suficientă (deși la actele dosarului nu este o acțiune civilă).

29. La [29 martie 2022](#) Curtea Supremă de Justiție a admis recursurile, a casat decizia și a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel. Curtea Supremă a constatat că prima instanță a încetat procesul penal în privința lui Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș invocând circumstanțe care ar exclude tragerea la răspundere penală, însă nu a respectat procedura prevăzută de art. 332 Cod de procedură penală. Ea nu a motivat clar soluția, combinând elemente de achitare și încetare. Principiul *non bis in idem* nu este aplicabil, deoarece procesul inițial nu a fost încetat definitiv și nu există o hotărâre irevocabilă. Instanța de apel a menținut aceste erori, neexaminând temeinic probele și motivele legale.

g. A doua procedură de apel

30. Prin [decizia](#) Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2023, apelul procurorului Lucia Arseni a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre. Gheorghe Mironaș a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și condamnat la șapte ani de închisoare. În temeiul art. 60 Cod penal, Gheorghe Mironaș a fost liberat de pedeapsa penală în legătură cu intervenirea termenului prescripției tragerii la răspundere penală. Sergiu Stici a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și condamnat la șapte ani de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

31. Instanța de apel a reținut ansamblul probelor administrate, precum declarațiile succesorului părții vătămate Nina Osipov, ale martorilor (Natalia Susanu, Vasile Cîrlig, Serghei Cuznețov, Vladimir Stratanenco), confruntările procesuale, raportul de refuz al testării cu poligraful și hotărârea Judecătoriei Orhei din 29 martie 2012 privind declararea decesului lui Iacob Osipov. Ea a constatat că inculpații au determinat victima, prin înșelăciune și abuz de încredere, să urce în automobil și au transportat-o într-o direcție necunoscută, privând-o astfel de libertatea fizică. Declarațiile inculpaților au fost apreciate ca nefiind veridice, orientate spre eschivarea de la răspunderea penală.

32. Instanța a mai reținut că între inculpatul Sergiu Sergiu și Iacob Osipov existau relații ostile mai vechi, generate de conflicte din mediul interlop, aspect confirmat de declarațiile succesorului părții vătămate și ale martorilor, iar episodul din seara de 12 iunie 2006 (tensiunile din barul „TIR”, urmărirea grupului în barul „Euro”, atragerea victimei în automobil, împiedicarea lui Cîrlig Vasile de a urca) relevă un plan comun și un scop de răzbunare, ceea ce denotă acțiunea concertată a două persoane. Instanța a constatat întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal – răpirea persoanei săvârșită de două persoane, infracțiune formală consumată din momentul privării de libertate, indiferent de durata reținerii.

33. Cu privire la încălcarea principiului *non bis in idem*, instanța de apel a constatat că prima instanță a aplicat în mod eronat art. 7 Cod penal și art. 22 Cod de procedură penală, întrucât în privința inculpaților nu există o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare, achitare sau încetare, și nici o ordonanță neanulată de încetare, scoatere ori clasare a urmăririi penale pentru fapta de răpire prevăzută de art. 164 alin.(2) lit. e) Cod penal. Simplul fapt că există o învinuire în baza art. 145 alin.(2) lit. a), i) Cod penal, întemeiată pe circumstanțe de fapt conexe, dar nesoluționată printr-un act definitiv, nu generează autoritate de lucru judecat și nu poate fundamenta încetarea procesului penal în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

34. Instanța de apel a motivat că art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, în redacția actuală, constituie legea penală mai favorabilă și se aplică retroactiv, reținând existența unei fapte prejudiciabile săvârșite cu intenție directă împotriva libertății fizice a victimei. La individualizarea pedepsei, instanța a avut în vedere gravitatea faptei, modul de comitere și antecedentele penale ale inculpaților, stabilind pedeapsa de șapte ani de închisoare pentru fiecare. Totodată, instanța de apel a constatat expirarea termenului de prescripție în privința lui Gheorghe Mironaș, iar în privința lui Sergiu Stici, a constatat întreruperea termenului de prescripție la 14 ianuarie 2015, ca urmare a comiterii unei noi infracțiuni.

e. A doua procedură de recurs

35. La 19 iulie 2023, avocatul Ilie Rabei, în numele lui Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș, a declarat recurs în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 11) și 12) Cod de procedură penală. El a solicitat încetarea procesului penal în temeiul art. 391 Cod de procedură penală sau achitarea condamnaților, invocând lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii. El a susținut că decizia instanței de apel este nemotivată, întrucât nu a analizat legalitatea ordonanței Procurorului General interimar din 02 august 2016, prin care a fost reluată urmărirea penală și au fost anulate ordonanțele anterioare de încetare din 27 iulie 2006 și 31 martie 2016. S-a invocat că ordonanța de reluare nu ar conține fapte noi sau vicii fundamentale, iar redeschiderea urmăririi penale pentru o anchetă incompletă nu poate fi imputată inculpaților, cu trimitere la jurisprudența CtEDO (*Stoianov și Nedelcu c. României*). În opinia apărării, instanța de apel era obligată să verifice legalitatea

acestei ordonanțe, iar omisiunea dată ar constitui o încălcare a art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și a art. 6 și 7 CEDO și ignorarea Deciziei Curții Constituționale nr. 12/2015, care limitează posibilitatea reluării urmăririi penale. Recurentul a mai susținut că instanța de apel nu a motivat suficient soluția de respingere a încetării procesului penal, preluând argumentele procurorului fără o analiză critică, și nu s-a pronunțat asupra pretensei ilegalități a arestului preventiv al lui Sergiu Stici peste termenul maxim prevăzut de art. 186 alin. (6) Cod de procedură penală, aspect pendinte în fața CtEDO (cererea nr. 78637/17). Sub aspectul încadrării juridice, apărării a susținut că fapta ar constitui, în realitate, omor cu răpire (art. 145 alin. (2) lit. f) Cod penal), ca infracțiune complexă și unitate legală, iar separarea acesteia într-o acuzație distinctă de răpire ar fi nelegală. Avocatul a mai invocat lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de răpire, arătându-se că victima ar fi urcat benevol în automobil, fără existența abuzului de încredere sau a intenției de răpire, iar probele ar releva existența unor versiuni alternative plauzibile ale dispariției lui Iacob Osipov, fără implicarea inculpaților.

36. La 02 august 2023, Curtea Supremă de Justiție a solicitat părților depunerea referinței la recurs. La 18 noiembrie 2025 Procurorul în Secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Scutelnic Cătălin, a depus referință și a solicitat declararea inadmisibilă a recursului, deoarece nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. În ceea ce privește argumentul apărării referitor la principiul *ne bis in idem*, procurorul îl consideră nefondat, întrucât Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș nu au fost judecați de două ori pentru aceeași faptă, iar procesul penal (art. 145 alin. (2) Cod penal) nu a fost încetat printr-o hotărâre definitivă, lipsind condițiile legale pentru aplicarea principiului. De asemenea, cu afirmația potrivit căreia fapta prevăzută de art. 145 alin. (2) Cod penal ar absorbi infracțiunea de răpire nu este de acord, procurorul subliniind că faptele au fost corect calificate, iar răpirea prin înșelăciune și abuz de încredere constituie elemente distincte incriminate conform art. 164 Cod penal.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

37. Cererea de recurs a fost depusă la 01 august 2022. Până la 01 septembrie 2023, termenul de recurs era de 30 de zile de la data pronunțării deciziei instanței de apel.

38. Art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție prevede următoarele:

„1. Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași Stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

2. Dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea procesului conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent

descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

3. Nici o derogare de la prezentul articol nu este îngăduită în temeiul art. 15 din Convenție.”

39. La data depunerii recursului, partea relevantă a art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală era următoarea:

„(1) Hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeuri:

6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde;

11) persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, a intervenit decesul inculpatului ori a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege;

12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”.

40. La momentul punerii sub învinuire (24 noiembrie 2016), partea relevantă a Codului penal era următoarea:

„**Articolul 145.** Omorul intenționat

(2) Omorul săvârșit:

a) cu premeditare;

i) de două sau mai multe persoane;

se pedepsește cu închisoare de la 15 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață.”

41. La ziua comiterii faptei (12 iunie 2006), partea relevantă a Codului penal era următoarea:

„**Articolul 164.** Răpirea unei persoane

(1) Răpirea unei persoane

se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani.

(2) Aceeași acțiune săvârșită:

...

e) de două sau mai multe persoane;

...

se pedepsește cu închisoare de la 7 la 15 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale.”

42. La ziua pronunțării deciziei (23 mai 2023), partea relevantă a Codului penal era următoarea:

„**Articolul 164. Răpirea unei persoane**

(1) Răpirea unei persoane

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 6 ani.

(2) Aceeași acțiune săvârșită:

...

e) de două sau mai multe persoane;

...

se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

43. Decizia motivată a instanței de apel a fost pronunțată la 20 iunie 2023. Recursul a fost declarat pe 19 iulie 2023. Având în vedere că termenul pentru depunerea recursului era de 30 de zile, recursul a fost înaintat în termen.

44. Art. 434 Cod de procedură penală prevede că instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate doar în limitele invocate în recurs. Această prevedere nu permite instanței de recurs să admită recursul din alte considerente decât cele invocate în recurs (decizia nr. [1ra-854/2022](#), § 85). Totuși, legea nu interzice instanței de recurs să recalifice considerentele invocate în recurs de la un temei de recurs la altul (decizia nr. [1ra-1520/2023](#), § 56).

45. Recursul declarat se bazează pe temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) și 12) Cod de procedură penală, adică: i. hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția; ii. persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale; iii. faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

46. În esență, recurentul invocă omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra legalității reluării urmăririi penale, a menținerii arestului preventiv peste termenul legal, precum și asupra recalificării succesive a aceleiași fapte cu ignorarea principiului *ne bis in idem*. Recurentul mai pretinde că decizia instanței de apel nu conține o analiză efectivă a elementelor constitutive ale infracțiunii de răpire, instanța limitându-se la reproducerea actului de învinuire, în condițiile în

care probele ar indica caracterul voluntar al intrării victimei în automobil. Completul se va expune separat pe fiecare temei de recurs.

a) Art. 427 alin. (1) pct. 8) și pct. 11) al Codului de procedură penală

47. Recurentul invocă încălcarea principiului *ne bis in idem*, susținând că ar fi existat o urmărire penală dublă, inițial pentru infracțiunea prevăzută de art. 145 Cod penal și ulterior pentru cea prevăzută de art. 164 Cod penal, precum și ilegalitatea reluării urmăririi penale.

48. Potrivit art. 22 Cod de procedură penală și art. 4 Protocolul 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, principiul *ne bis in idem* este incident exclusiv în cazul existenței unei soluții irevocabile pentru aceeași faptă penală, adică pentru aceeași „infracțiune”. Din materialele dosarului nu rezultă că Sergiu Stici și Gheorghe Mironaș ar fi fost anterior judecați definitiv pentru art. 164 Cod penal și nici că ar fi existat o ordonanță definitivă, neanulată, de neîncepere, încetare sau clasare a procesului penal pornit în baza acestui articol. Elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 145 Cod penal sunt diferite de cea prevăzută de art. 164 Cod penal.

49. Ordonanța din 24 noiembrie 2016, prezentată de apărare, confirmă punerea sub învinuire a lui Gheorghe Mironaș în baza art. 145 alin. (2) lit. a), i) Cod penal. Totuși, la materialele cauzei nu există nimic altceva care să permită instanței de judecată să stabilească cu exactitate dacă obiectul cauzei penale pornite în baza art. 145 Cod penal se referă la fapte identice sau care sunt în esență aceleași cu cele din prezenta cauză (*mutatis mutandis* hot. CtEDO [A. și B. v. Norvegia](#), 2016, § 108) și dacă această cauză a fost finalizată sau este suspendată.

50. Ordonanțele de refuz în pornirea urmăririi penale din 05 mai și 27 iulie 2006 au fost anulate de Procurorul General interimar deoarece acestea se bazau pe vicii fundamentale, fără o verificare minuțioasă a faptelor relevante. Art. 287 Cod de procedură penală permite reluarea urmăririi penale în cazul în care urmărirea inițială a fost incompletă. În anul 2006, până la pornirea urmăririi penale, organul de urmărire penală nici nu putea acumula probe, ceea ce ridică întrebări legitime cu privire la eficiența investigației efectuate. Mai degrabă procurorul a refuzat declanșarea unei investigații, în baza unor circumstanțe care au fost constatate de către Procurorul General ca reprezentând un viciu fundamental. De asemenea, din materialele cauzei nu rezultă că probele care sunt puse la baza învinuirii conform art. 164 Cod penal au fost analizate atunci când a fost refuzată pornirea urmăririi penale în anul 2006 (*mutatis mutandis* hot. CtEDO [Mihalache v. România](#), 2019, § 97).

51. În hotărârea [Mihalache v. România](#), 2019, în § 106, CtEDO a menționat că scoaterea de sub urmărire penală dispusă de un procuror nu echivalează nici cu o condamnare, nici cu o achitare, adică cu *res judicata*. Același lucru a fost reiterat de CtEDO în anul 2024 și în decizia [P16-2023-002](#). Cu atât mai mult nu echivalează cu o achitare refuzul de a porni o urmărire penală.

52. Ordonanța procurorului de refuz în pornirea urmăririi penale nu este un act „definitiv”, în sensul art. 4 Protocolul 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Această ordonanță putea fi anulată de către un procuror ierarhic inferior, inclusiv din oficiu (*mutatis mutandis* decizia CtEDO [Sundqvist v. Finland](#), 2005). Atât în anul 2006, cât și în anul 2018, legea nu prevede un termen în care procurorul ierarhic superior putea exercita acest drept.

53. Având în vedere cele de mai sus, completul constată că argumentele recurentului privind încălcarea principiului *ne bis in idem* sunt neîntemeiate.

a) Art. 427 alin. (1) pct. 6) al Codului de procedură penală

47. Criticile apărării se reduc la dezacordul față de raționamentele instanței de apel (inclusiv asupra legalității reluării urmăririi penale și a concluziilor privind vinovăția), fără a demonstra că hotărârea atacată ar fi lipsită de motive, contradictorie în sine ori ar conține o eroare gravă determinantă în sensul art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP.

Instanța de recurs reiterează că simplul fapt al dezacordului cu motivarea instanței de apel nu cade sub incidența art. 427 alin. (1) pct. 6) al Codului de procedură penală. Acesta ar trebui interpretat ca obligând instanța de apel să combată convingător toate argumentele din apel care, dacă ar fi admise, ar schimba soluția instanței. El nu poate fi interpretat ca obligând instanța să combată argumentele care nu pot avea vreun efect asupra soluției. Acesta este și standardul de motivare impus de art. 6 din CEDO (a se vedea hotărârile CtEDO [Moreira Ferreira v. Portugalia \(nr. 2\)](#), 2017, § 84; [S.C. IMH Suceava S.R.L. v. România](#), 2013, § 40). De asemenea, instanța de apel poate, printr-o declarație generală, să respingă argumentul invocat în apel, subscriind motivării convingătoare a primei instanțe pentru respingerea argumentului respectiv (a se vedea hotărârile CtEDO [Garcia Ruiz v. Spania](#), 1999, § 26; [Stepanyan v. Armenia](#), 2009, § 35).

48. Completul subliniază că decizia instanței expune: (i) starea de fapt reținută; (ii) evaluarea declarațiilor martorilor esențiali și a versiunilor inculpaților; (iii) raționamentul privind consumarea infracțiunii de răpire; (iv) soluția pe prescripție pentru Mironaș și întreruperea prescripției pentru Stici; (v) considerentele privind neaplicarea non bis in idem. Nu se constată vreo carență de motivare aptă să atragă casarea. Instanța de apel a stabilit că, la 12 iunie 2006, condamnații s-au aflat în barul „TIR” din or. Orhei, unde se afla și Iacob Osipov împreună cu fiica sa și alte persoane. Între Osipov și Stici s-a produs un conflict verbal, ulterior aplanat. După părăsirea localului, Osipov s-a deplasat spre barul „Euro”, fiind urmat de condamnați, iar în jurul orei 24:00 aceștia, profitând de starea de ebrietate a victimei, au determinat-o să urce în automobilul condus de Mironaș sub pretextul deplasării la hram în satul de baștină a lui Stici - Lucașeuca. Stici a urcat pe bancheta din spate. Când martorul Vasile Cîrlig a încercat să se alăture, Stici l-a împiedicat prin împingere și închiderea ușii, afirmând că „merge doar Iacob Osipov” (a se vedea para. 32-33). Aceste circumstanțe susțin concluzia instanțelor

ierarhic inferioare că victima a fost izolată de însoțitori și transportată într-o direcție necunoscută, iar din acel moment locul aflării sale nu a mai fost stabilit, fiind în 2012 declarată decedată în împrejurări necunoscute. Instanța de apel a conchis că versiunea inculpaților potrivit căreia victima ar fi coborât benevol din automobil, nu este una credibilă. Inculpații au indicat versiuni diferite și fluctuante privind locul unde Iacob Osipov ar fi coborât din automobil („Slobodca”, „lângă Dacia”, „magazinul Valdis”, „Zărică”), precum și asupra împrejurărilor concrete ale coborârii, unul dintre inculpați afirmând că nu a observat momentul respectiv, fiind „adormit”. Totodată, condamnații au minimalizat sau negat rolul altor persoane, în special al lui Igor „Kitaeț”, deși martorii confirmă prezența și urmărirea cu un al doilea automobil. Susținerile condamnaților privind urcarea benevolă a victimei și inexistența unui conflict anterior sunt infirmate de depozițiile martorilor, care descriu presiuni insistente exercitate asupra victimei, împiedicarea fizică a însoțitorilor să urce în automobil și existența unor relații tensionate anterioare, ceea ce afectează în mod substanțial credibilitatea versiunii apărării. Instanța de apel a încadrat fapta în art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, ca răpire săvârșită de două sau mai multe persoane. Având în vedere motivarea deciziei, completul nu consideră poziția instanței de apel nerezonabilă. Prin urmare, în această parte, recursul este vădit neîntemeiat.

c) Art. 427 alin. (1) pct. 12) al Codului de procedură penală

50. Susținerea apărării că fapta ar constitui „omor cu răpire” și că ar exista o unitate legală de infracțiune, nu poate fi supusă examinării și aprecierii de către instanța de recurs. Controlul de recurs vizează exclusiv legalitatea încadrării juridice reținute de instanța de apel, căreia completul i-a dat apreciere și i-a fost de acord cu instanța de apel că faptele condamnaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de răpire.

51. Recurentul pornește de la o premisă eronată atunci când susține că infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) Cod penal ar absorbi infracțiunea de răpire. Analiza ordonanței de punere sub învinuire din 24 noiembrie 2016 demonstrează că, într-o altă cauză penală, condamnaților li se incriminează comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a) și i) Cod penal, fără a li se reține calificativul de „răpire a persoanei” prevăzut de art. 145 alin. (2) lit. f) Cod penal. Organul de urmărire penală a delimitat infracțiunea de omor de infracțiunea distinctă de răpire, imputând fapte diferite, cu scopuri și forme de vinovăție diferite. Cu referire la pretinsa inexistență a elementului „capturării”, invocată de recurent, atunci când răpirea se realizează prin înșelăciune sau abuz de încredere, legea nu impune capturarea fizică propriu-zisă a victimei, întrucât aceasta se deplasează aparent benevol până la locul privării de libertate. Această modalitate fiind expres prevăzută de art. 164 Cod penal ca formă de realizare a infracțiunii. Prin urmare, și în această parte recursul este vădit neîntemeiat.

d) Celelalte argumente invocate în recurs (ordonanța Procurorului General, durata arestului)

61. Completul subliniază că invocarea pretinselor vicii ale ordonanței de reluare a urmăririi penale au fost analizate în para. 49. În ceea ce privește durata detenției în arest preventiv, acest aspect nu poate fi un motiv de casare a unei hotărâri judecătorești legale de condamnare. Totuși, încălcarea drepturilor omului poate fi invocată prin prisma art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală pentru reducerea pedepsei penale. Totuși, instanța constată că în această cauză penală Sergiu Stici s-a deținut în arest preventiv și în arest la domiciliu în perioada 20 noiembrie 2017 - 04 septembrie 2018, adică mai puțin de 12 luni. Prin urmare, și în această parte recursul este vădit neîntemeiat.

Din motivele de mai sus, în conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul declarat de către avocatul Ilie Rabei împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2023.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stella Bleșceaga

Judecători

Ghenadie Eremciuc

Vladislav Gribincea